

Arrest

nr. 138 333 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2014 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juli 2014 een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

1.2. Verzoeker werd op 5 augustus 2014 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 4 november 2014 de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.2. Verzoeker richt op 24 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 januari 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat zij werd erkend als vluchteling, doch stelt dat zij het niet eens is met de stelling dat zij geen belang meer kan doen gelden. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer is het aangewezen dat de verwerende partij, gebruik makend van de discretionaire bevoegdheid die zij daartoe heeft, de bestreden beslissing zou intrekken. Zolang de verwerende partij de bestreden beslissing niet intrekt zal de verzoekende partij de vernietiging ervan nastreven, waarbij haar rechtstreeks en persoonlijk belang erin bestaat dat zij later niet zal kunnen worden geconfronteerd met een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. De voorzitter wijst erop dat thans geen bevel om het grondgebied te verlaten maar een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker voorligt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat hij werd erkend als vluchteling. Zoals verzoeker terecht opmerkt behoort het tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de beslissing in te trekken. De Raad heeft in deze geen bevelen te richten tot de verwerende partij om de bestreden beslissing in te trekken. De Raad ziet verder hoegenaamd niet in welk belang verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing zelfs als ze in het rechtsverkeer blijft bestaan. Verzoeker werd erkend als vluchteling wat veronderstelt dat hij eerst gemachtigd werd het Rijk te betreden zodat zijn asielaanvraag verder kon worden onderzocht. Derhalve kan verzoeker nooit meer verzocht worden gevolg te geven aan een beslissing tot binnenkomstweigering – asielzoeker, zelfs indien zijn vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken in de toekomst. Verzoeker kan nooit het voorwerp zijn van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten al was het maar omdat dit een eerder bevel om het grondgebied te verlaten veronderstelt, wat een beslissing tot binnenkomstweigering niet is. Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking, namelijk dat verzoeker – gelet op zijn erkenning als vluchteling op 5 augustus 2014 – geen belang heeft bij zijn beroep, blijft daardoor overeind. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang, opgeworpen door verweerder in zijn nota, is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA